

РОЗДІЛ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

УДК: 343

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.73.45>

ЛІНІЯ ФРОНТУ ПО НАШОМУ ЖИТТЮ

Кельман М.С.,
*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри теорії права та конституціоналізму,
заслужений діяч науки і техніки України,
Інституту права, психології та інноваційної освіти
Національного університету «Львівська політехніка»
ORCID: 0000-0002-4393-4626
muchaylo_lviv@ukr.net*

Кельман М.С. Лінія фронту по нашому життю.

24 лютого 2022 року близько 5 години ранку путін оголосив війну Україні. Одразу ж російські війська розпочали інтенсивні обстріли підрозділів ЗСУ на сході країни, перетнули північно-східні кордони, а також нанесли ракетно-бомбові удари по аеродромах і складах зброї майже на всій території України. Верховна Рада України одногосно ухвалила запровадження воєнного стану [1].

Війна в Україні, яка триває вже понад півроку, і може стати однією з найбільших кровопролитних у сучасній історії. Масштаби втрат з обох сторін вже значно вищі, ніж у типовій війні сучасної доби [2].

Аргументовано, що російсько-українська війна є новим елементом у порівнянні з 19 ст. У 20-21 ст. поступово зникає різниця між військовими та цивільними. З одного боку цивільні та військові борються разом, але з іншого боку цивільних нищать так само, як і військових. Це так звані тотальні війни. Наприкінці другої світової війни, маємо близько 100 збройних конфліктів поза межами Європи або Північної Америки. Статистика показує, що армія рідко вела бої лише з армією, а переважну більшість – з населенням. Майже всі ці війни завершилися поразкою держави-агресора. Тут вже неважливо, які технології. Бо неможливо побороти населення, яке є вмотивоване. Як пишуть науковці Оксфордського університету: «Чим сучасніші та могутніші війська окупантів, тим більше вони схильні руйнуватися під тиском власної ваги» [3].

Визначено, що факт залишається фактом – воюють усі. Тож війни є радше правилом, а мир – винятком. Якщо ми вважаємо, що війна неможлива, то ми чогось дуже сильно недобачаємо. Після падіння комунізму ми намарно вважали, що нові війни вже неможливі. Важливо пам'ятати правило давніх римлян – хочеш миру, готуйся до війни. Війна є неминучим супровідником людської історії [2].

Ми визначає війну як тривалі бойові дії між організованими збройними силами різних держав, внаслідок яких за рік на полі бою загинуло щонайменше тисяча людей. За інформацією британської розвідки, росіяни втратили 15 тисяч військових, тобто трохи більше 150 солдатів на день (Генштаб ЗСУ повідомляє про 34,5 тисяч убитих). Україна, у свою чергу, визнала, що втрачає близько 200 військових на день. Вже тільки втрати України піднімають цю війну в шкалі за інтенсивністю, це не враховуючи втрат серед цивільних, які явно вищі за середні.

Крім того, війна росії в Україні вже перевершила середню тривалість воєн, і всі ознаки вказують на те, що бойові дії затягнуться, і це буде війна на виснаження. За даними Correlates of War Project, 25% воєн тривають 13 місяців і більше. З огляду на те, що сторони вже були залучені до конфлікту низької інтенсивності на сході України, ця війна перевищила трирічний рубіж, якого досягли лише 10% конфліктів [1].

Ключові слова: Війна; політика; протистояння агресії; суверенітет; вторгнення; конфлікт.

Kelman M.S. The front line of our life.

On February 24, 2022, at around 5 o'clock in the morning, Putin declared war on Ukraine. Immediately, Russian troops began intensive shelling of the units of the Armed Forces in the east of the country, crossed the northeastern borders, and also launched rocket-bomb attacks on airfields and weapons depots almost throughout the territory of Ukraine. The Verkhovna Rada of Ukraine unanimously approved the introduction of martial law [1].

The war in Ukraine, which has been going on for more than six months, may become one of the bloodiest in modern history. The scale of losses on both sides is already much higher than in a typical modern war [2].

It is argued that the Russian-Ukrainian war is a new element compared to the 19th century. In the 20th and 21st centuries the distinction between military and civilians is gradually disappearing. On the one hand, the civilians and the military are fighting together, but on the other hand, the civilians are being destroyed as well as the military. These are so-called total wars. At the end of the Second World War, we have about 100 armed conflicts outside Europe or North America. Statistics show that the army rarely fought only with the army, and the vast majority with the population. Almost all these wars ended with the defeat of the aggressor state. It doesn't matter what technologies. Because it is impossible to overcome a motivated population. As Oxford University scientists write: «The more modern and powerful the occupier's troops are, the more they tend to collapse under the pressure of their own weight» [3].

It was determined that the fact remains that everyone is fighting. So wars are rather the rule, and peace is the exception. If we believe that war is impossible, then we are seriously missing something. After the fall of communism, we thought in vain that new wars were impossible. It is important to remember the rule of the ancient Romans – if you want peace, prepare for war. War is an inevitable companion of human history [2].

We define a war as a prolonged hostilities between the organized armed forces of different states, as a result of which at least a thousand people died on the battlefield in a year. According to British intelligence, the Russians lost 15,000 soldiers, that is, a little more than 150 soldiers per day (the General Staff of the Armed Forces of Ukraine reports 34,500 killed). Ukraine, in turn, admitted that it was losing about 200 soldiers per day. Only the losses of Ukraine raise this war in the scale of intensity, not taking into account the losses among civilians, which are clearly higher than average.

In addition, Russia's war in Ukraine has already exceeded the average duration of wars, and all indications are that the fighting will drag on and it will be a war of attrition. According to the Correlates of War Project, 25% of wars last 13 months or more. Given that the parties were already involved in a low-intensity conflict in the east of Ukraine, this war exceeded the three-year mark reached by only 10% of conflicts [1].

Key words: War; policy; resistance to aggression; sovereignty; intrusion; conflict.

Вступ. російсько-українська війна набула глибинного і довгострокового характеру і призвела до кардинальних змін у відносинах Києва і Москви. російська агресія завдала Україні безпрецедентних людських, територіальних, економічних втрат і з усього модельного ряду міждержавних відносин (не говорячи про війну як таку) залишила Україні на тривалий період лише формат конфронтаційного співіснування з росією – обмеженого, вимушеного, холодного – в залежності від поточної ситуації російсько-українська війна не є локальним, периферійним конфліктом. Агресія Кремля несе не лише загрозу державності України, її суверенітету, а й єдності ЄС, загалом політичному устрою Європи. Тому вкрай важливим є пошук адекватних, ефективних відповідей, формування спільної політики протистояння російській експансії.

Постановка проблеми. Оскільки конфлікт перетворилася на війну на виснаження, засновану на артилерійському вогні, обидві сторони зазнали величезних втрат і тепер стикаються з потенційним браком живої сили. росія також зазнала втрат до третини своїх сухопутних військ, і представники американської розвідки публічно заявили, що росія боротиметься за будь-які серйозні успіхи без повної мобілізації, що є політично небезпечним кроком, якого путін досі уникав. Окрім того, на Заході не вбачають жодних ознак того, що бажання російського президента вести війну слабшає. Аналіз джерел дає підстави стверджувати, що путін, як і раніше, вірить, що досягне успіху і так чи інакше контролюватиме Україну – або частково, або цілком.

Аналіз. Минуло вже більше, як 194 доби (на 5.09.2022 р.) неймовірного героїчного супроти-ву українського народу, що перетворився на вітчизняну визвольну війну, в якій мільйони наших

громадян виявляють високий морально-психологічний дух, готовність боротися за незалежність, свободу. Погоджуючись із багатьма оцінками українських і зарубіжних експертів, як ветеран МВС, полковник міліції у відставці, д.ю.н., професор ІППО НУ «Львівська політехніка» на основі аналітичного осмислення чималої кількості найрізноманітніших факторів приходжу до висновку, що такої стійкості у нерідко дуже критичних ситуаціях, такої витримки, толерантності у стосунках між людьми, такої виrozumлості, здатності прийти на допомогу і головне – небаченої волонтерської звитяги нам усім, а насамперед громадянському суспільству вдалося досягти завдяки національно-патріотичній згуртованості навколо президента – комунікатора В.О. Зеленського, усіх інститутів державної влади, що великою мірою сприяло забезпеченню всенародної мобілізаційної готовності до подолання іноді навіть неочікуваних, але неймовірно складних викликів.

Виклад основного матеріалу. «Душу й тіло ми положим за нашу свободу» – цей героїчний заклик національного славня до священного чину набув глибокого новочасного сакрального сенсу після 24 лютого – початку віроломного вторгнення в Україну озвірілої шовіністично зомбованої орди, яку кремлівський фюрер, очманілий манією рятівництва величі расі, соберателя єго земель в союз нерушійий, повів утверджувати так званий «русский мир» – ідеологію духовної нетерпимості й національної ненависті освяченої патріархом рпц, сексотом сумнозвісної контори глибокого бурення (кгб) Кирилом, у миру колишнім бізнесменом – початковим Гундяєвим. Отож співбрат й одноступець такого собі церковного ієрарха, спадкоємець і практик одіозних терорестичних традицій кривавого чека, тричі президент величезного онклаву, що іменується його населенієм як «широка страна моя родная», обожнюваний ним вождь-правитель разом зі своїм боярським охвістям розпочав (о 4:30 утра, так засвербіло, що й не дочекався дня; згадав мабуть, практичний досвід глибокопочитаємого Адольфа, за наказом якого «Киев бомбили, так началась великая отечественная») сплановану (а як же без плану?) кремлівськими стратегами «военную спецоперацію», а точніше і простіше – підступну за задумом і криваву за суттю широкомасштабну війну проти миролюбної країни-сусідки, фактично збільшивши обсяги екскаляції агресивних зазіхань, що тривають без перерви вісім років.

Нопоена власною пропагандистською наркоткою, засліплена вірою у непомильність фюрера, величезна віськова армада, що кілька місяців товклася нібито у навчаннях вздовж наших кордонів, рушила на мирні села і міста з переконанням у проведенні бліцкригу (знову нагодився досвід Адольфа, недаремно ж сучасний фюрер проходив чекістський вишкіл у германской др), з вірою у пафосне пропагандистське (тут докладуться соловйови зі скабеєвими) шумовиння радісних зустрічей і обіймів «долгожданних освободителей», ну й як же без парада перемогів на київському Хрещатику. «Прославлені кантемирівці (постійні учасники парадів перемогів на красной площаді) навіть передбачливо захопили святкову форму з орденами і медалями. «Всьо йшло по плану, – вважав верховний (правда, недомаршал, ймовірно замишлял воспользоваться практикою четирежди героя советского союза Леонида Ильича) главнокомандувач. Упевненості не бракувало генштабістам й усій майже 200-тисячній військовій отарі.

А дзуськи... Такого облизня проковтнути. Годі навіть уявити, якою випишуть історики «велич непобедимой і легендарной» другої (?) армії світу. Не чекали, не могли навіть зрозуміти, яким чином вже протягом двох тижнів «успешно осуществляемой согласно плану» (твердження із глибокого бункера самозакоханого фюрера) українські дороги завалені сотнями тонн металобрухту, що був перед тим танками, бронетранспортерами і т.п. подібним бойовим зняряддям, що тисячі трупів орків валяються на вулицях міст і селищ тимчасово окупованих Чернігівщини, Сумщини, Київщини та інших областей (нині звільнених).

Минуло вже більше, як 194 доби (на 5.09.2022 р.) неймовірного героїчного супротиву українського народу, що перетворився на вітчизняну визвольну війну, в якій мільйони наших громадян виявляють високий морально-психологічний дух, готовність боротися за незалежність, свободу. Погоджуючись із багатьма оцінками українських і зарубіжних експертів, як ветеран МВС, полковник міліції у відставці, д.ю.н., професор ІППО НУ «Львівська політехніка» на основі аналітичного осмислення чималої кількості найрізноманітніших факторів приходжу до висновку, що такої стійкості у нерідко дуже критичних ситуаціях, такої витримки, толерантності у стосунках між людьми, такої виrozumлості, здатності прийти на допомогу і головне – небаченої волонтерської звитяги нам усім, а насамперед громадянському суспільству вдалося досягти завдяки національно-патріотичній згуртованості навколо президента – комунікатора В.О. Зеленського, усіх інститутів державної влади, що великою мірою

сприяло забезпеченню всенародної мобілізаційної готовності до подоланні іноді навіть неочікуваних, але неймовірно складних викликів.

Безсумнівно після нашої перемоги в умовах напруженої праці з відбудови зруйнованих міст і сіл, відновлення економіки і інфраструктури українські науковці (історики, соціологи, правники) візьмуться глибоко й всебічно проаналізувати феномен нездоланності, волелюбства і героїзму нашого народу, з'ясувати, що допомогло йому вистояти у нерівній боротьбі із жадливим, людиноне-нависницьким монстром, який, зазнавши відчутної поразки озвірів до безмежжя й підштовхнув очолене його бездарним генералітетом воїнство до використання найогидніших, засуджених цивілізованим людством методів і способів подолання опору мирних цивільних громадян – до вандалізму, мародерства, сексуального насильства, а згодом до відвертих злочинів геноциду. Те, що побачив увесь світ у визволених від окупантів Бучі, Ірпеня, Бородянки та інших міст і сіл, м'яко кажучи, шокувало. Десятки зарубіжних журналістів донесли у ЗМІ своїм країнам правдиву інформацію про «подвиги» расейського вояцтва. Лідери провідних держав світу відверто назвали московитського «верховного правителя» та його посіпак винними злочинцями, що вдалися до масового терору.

Цілком поділяю думку одного з авторитетних українських військово-політичних експертів, який зазначає: «Озлоблення нашої нації на такому високому рівні, що люди готові помирати незважаючи ні на що. Не готові пробачити ворогу те, що він робить. «І справді, чи ж можна пробачити «визволителям» смерть понад 344 дітей (станом на 5 вересня)? Чи можна вважати людьми мерзенних виродків, які гвалтували 25 жінок, серед яких були дівчата шкільного віку з Бучі? Якої кримінальної кваліфікації заслуговує злочин «санна із смартфоном» який на очах сина-підлітка чинив наругу над його матір'ю, фотографував це й хвалився такою «доблестю» однокласнику із глибокої за поребріком»? Тисячі й тисячі подібного «мракобесія» – факти для воєнних трибуналів над злочинцями у людській подобі.

Правий згаданий вище експерт: «Теперішня форма (додам і змістовна сутність) московської імперії приречена на поразку. Це не буде швидко, але це станеться».

Так неодмінно станеться, але після нашої перемоги. Але шлях до неї і не простий, і не легкий, однак наш народ здолає його, бо відчув підтримку цивілізованого світу, бо отримує велику допомогу від друзів і союзників, бо повірив у здатність нашого військово-політичного керівництва успішно реалізувати найскладніші воєнно-тактичні завдання. Та найголовніша наша сила і впевненість - віра у високу боєздатність ЗСУ, тероборони, підрозділів МВС, ДСНС, у їх національно-патріотичній мотивованості у боях за суверенітет і незалежність України. Упевненості нам додає всенародна мобілізаційна готовність відстояти і на цей раз те, що здобували у нелегкій боротьбі численні покоління наших предків.

У 1919 р. видатний український поет Олександр Олесь, будучи свідком Національно-визвольних змагань нашого народу, болячи переживаючи тогочасні невдачі, писав з вірою у світлу будучність:

*Вже лунає на полях:
«До останку, до загибуні!
Хай поляжемо в боях,
А збудуєм Україну.
Душу, тіло віддамо
За соборну, незалежну,
Морем скрізь розіллємо...
Волю справжню, необмежену!»*

Висновки. 1. Важливо пам'ятати правило давніх римлян – хочеш миру, готуйся до війни. Війна є неминучим супровідником людської історії.

2. Найголовніша наша сила і впевненість – віра у високу боєздатність ЗСУ, тероборони, підрозділів МВС, ДСНС, у їх національно-патріотичній мотивованості у боях за суверенітет і незалежність України. Упевненості нам додає всенародна мобілізаційна готовність відстояти і на цей раз те, що здобували у нелегкій боротьбі численні покоління наших предків.

3. Лідери провідних держав світу відверто назвали московитського «верховного правителя» та його посіпак винними злочинцями, що вдалися до масового терору.

4. «Душу й тіло ми положим за нашу свободу» – цей героїчний заклик національного славня до священного чину набув глибокого новочасного сакрального сенсу після 24 лютого – початку віроломного вторгнення в Україну.

Список використаних джерел:

1. Грицак Ярослав. Таке суспільство неможливо перемогти. 15.03. 2022. <https://zbruc.eu/node/111104>.
2. Грицак Ярослав. Україна стане новим центральноєвропейським тигром. Українська правда. – 15.05.2022. <https://www.pravda.com.ua/rus/articles/2022/05/1/7343225/>.
3. Війна в Україні може стати однією з найбільш кровопролитніших у сучасній історії. Суспільство. – 24 червня 2022. <https://www.slovoidilo.ua/2022/06/24/novyna/suspilstvo/vijna-ukrayini-mozhe-staty-odniyeyu-najbilsh-krovoprolitnyx-suchasnij-istoriyi-wp>.